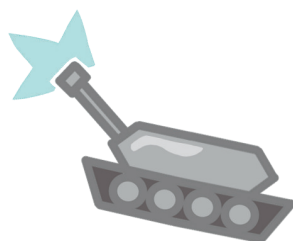

Sisällysluettelo

Identiteettikupla ja itsensä löytäminen	3
Puheenjohtajan tervehdys	4
Johan August Sandelsin identiteettikriisi	5
36,5 questions with Tatu	8
Patinan matkalta Puolaan	10
Kissamerkkiarvostelu	12
Identiteettivarkaus	14
Lukijakirjepalsta	14
Auta Tommy Hakkarasta	15
Patinistin identiteetti -starter pack	16
Ihmiskunnan paras keksintö	18
Kolme glögiä yksi ihminen	24
Meriitit ja tutkimus akateemisen identiteetin rakentajina	26
Vastaukset tehtäviin	28

Historian Lehti 2/2025

Patina ry

Päätoimittaja & taittaja: Anni Tahvanainen

Kansikuvan tekijä: Venny Vilkuna

Keskiaukeaman tekijät: Venny Vilkuna & Kerttu Hänninen

Paino: Viestipaino Oy

Identiteettikupla ja itsensä löytäminen

Identiteettiä teemana pohtiessani mieleeni herää ensimmäisenä käsitteen määrittely. Tässä siis Tieteen termipankin antamat määritelmät 'identiteetille'.

- 1) yksilöiden tai yhteisöjen olemusta ja ominaislaadua (suhteessa muihin yksilöihin ja yhteisöihin) määrittävien erityispiirteiden ja ominaisuuksien kokonaisuus
- 2) yksilön tai yhteisön käsitys itsestään kulloisessakin sosiaalisessa ja kulttuurisessa ympäristössä

Kiinnostavaa ovat etenkin sanat "suhteessa muihin". Mieleeni nousee ajatus itsensä löytämisestä, josta usein puhutaan. Kuin tämä 'itse', oma identiteetti ja oma elämä, olisi ja odottaisi jossakin tuolla riippumattomana minusta. Vähän kuin Peter Panin varjo lähtee karkuteille, ihmisen 'itse' on karkuteillä eikä hän saa siitä otetta. Hän ei ole oppinut tarpeeksi tai kehittynyt tarpeeksi tai ollut oma itsensä tarpeeksi, joten hän ei koe olevansa vielä hän itse. Hän haluaa löytää sen.

Usein saattaa unohtaa, että elämä ei odota, ja minä olenkin tässä nyt. Olen ollut 'itseni' siitä asti, kun synnyin ja persoonani alkoi kehittyä. Se on kehittynyt ympäristössäni ympäröivien ihmisten vaikutuksessa. Voin kuitenkin huomata, että muutamia vuosia taaksepäin katsoessa maailmankatsomukseni on ollut erilainen ja koen itsekin olleeni silloin erilainen. Se on ihanaa ja vapauttavaa. Se antaa voimaa ajatukselle siitä, että voin muuttua ja voin myös toiminnallani muuttaa elämäni ja ympäristöäni. Minulla on valtaa itseni suhteen.¹

En jaksa uskoa, että itseään koskaan löytää. Minä 'itse' rakennun koko elämäni ajan ja siihen, millaiseksi kasvan, vaikuttavat lukemattomat eri asiat. Ajatus itsensä löytämisestä vie ajatukset ja toiveet kaukaiseen ja määrittelemättömään tulevaisuuteen. Se ikään kuin vie pois energiaa tältä hetkeltä. Toivon ja haaveilen joskus olevani jonkinlainen jossakin elämäntilanteessa ja silloin olen valmis ja 'itseni'. Unohdanko silloin keskittyä siihen, mitä voin siinä oikeassa, olemassa

olevassa hetkessä tehdä ja miten käyttäytyä, luoda itseäni koko ajan?

Palataan sanoihin "suhteessa muihin". Unohdanko silloin, että yhtä paljon 'itseäni' olen minun ajatukseni ja minä kun olen yksin, itseni kanssa, ja toisaalta myös se, miten ulospäin toimin, mitä sanon ja miten muut minut näkevät. Minua on olemassa lukemattomia määriä, jokaisen minut tietävän mielessä on jokin käsitys ja kokemus. Kun tarkastelenkin vaihteeksi itseäni ulkopuolelta, astun pois kehostani, näen usein hyvin erilaisen version kuin mitä oma mieleni minulle luo. En halua keskittyä löytämään jotakin abstraktia ja kaukaista 'itseä', kun minä olen tässä ja lukemattomat ihmiset ja tapahtumat ja kokemukset ovat konkreettisesti ympärilläni. Ne luovat muistoja ja suhteita, jotka luovat minua ja identiteettiäni ihan yhtä lailla, kuin vaikkapa maailmankatsomukseni ja arvoni.

On vaikeaa välillä hahmottaa elävänsä tässä ja nyt. Huomion vie kaikki kiire ympärillä, globaali media, unelmat ja pelot tulevaisuudesta. Suorituskeskeinen kulttuuri, ajatus siitä, että täytyy kehittyä ja että jossakin vaiheessa ihminen on "valmis"; suorittanut paljon, menestynyt yhteiskunnan asettamilla mittareilla. Tietenkin on vaikeaa olla tyytyväinen siihen tilanteeseen, missä sillä hetkellä on. Ajatus itsensä löytämisestä ja tulevaisuuden 'itsestä' ja omasta elämästä voi helpottaa ja antaa toivoa sille, että tämä hetki ei ole loputon. Mutta helpottaa voi myös se, kun ymmärtää olevansa elossa koko ajan.

Tämän syksyn teemana lehdessä toimii identiteetti. Toivottavasti se herättää teissä yhtä paljon kummastusta ja pohdintaa kuin minussakin. Katsotaan.

Anni Tahvanainen
Historian Lehden päätoimittaja

¹ Kertoo myös siitä, että olen elänyt etuoikeutetussa asemassa.

Puheenjohtajan tervehdys

Rakas Patina,

Vuosi 2025 lähenee loppuaan, mutta onneksi olemme intellektuelleja, joille kaikki on selkeää, varmaa ja tarkkarajaista. Tällaisina henkilöinä olemme kykeneväisiä tarttumaan hetkeen ja arvostamaan vuoden viimeisiä viikkoja niiden kuluessa.

Olemassaolon kauneus on vapaus ja vapaus määritellä itse itsensä. Koska tämä ei valitettavasti ole universaalisti toteutunut realiteetti, käsittelen sitä tässä aitona mahdollisuutena, joka kuitenkin ainakin monille suomalaisille on todellisuutta ja saavutettavaa.

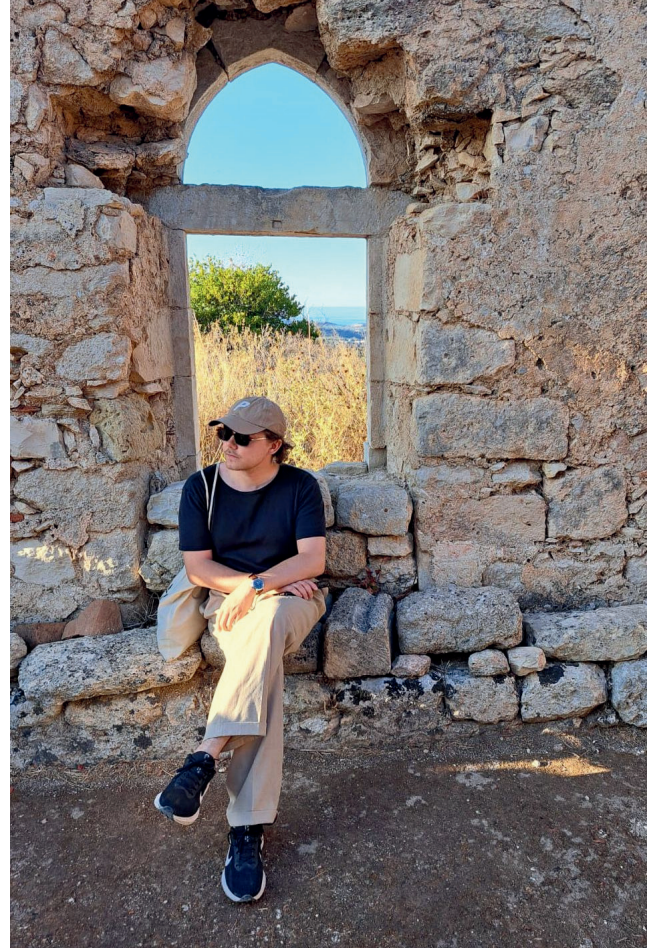
Monet historian opiskelijat omaksuvat varmasti niin kutsutun humanistisen identiteetin. Minulle humanistia määrittää oppineisuus ja empaattisuus. Parasta tässä on se, että tämä on koko elämän kestävä matka, joka ei varsinaisesti koskaan tule loppumaan. Ihminen voi aina oppia lisää.

Fuksivuonna patinistit tunnustavat toisilleen Patinan valan tullakseen täysiverisiksi Patinan jäseniksi. Tämä vala kiteyttää mielestäni oivallisesti sen mistä identiteetti yleisestikin riippuu – toisista ihmisistä. Tutut, kaverit, ystävät ja rakkaat muovaavat ainakin minua liki päivittäin, jossa piilee minuuteni kauneus. Usein sanotaan, että ”Ole vain oma itsesi”, mutta sanonta sisältää mielestäni pientä nurinkurisuutta, koska en usko itseyden olevan yksin tuotettu asia. Itseys on niin riippuvainen ympäristöstä ja muista ihmisistä, että usein ihmiset ovat oikeastaan vain palapelejä, jonka palat ovat eletystä elämästä poimittuja.

Pyrin tällä herättämään ajatusta ihmisestä laumaeläimenä. Olemme sosiaalisia olentoja, tarkoitettu toisillemme. Tämä tuo myös kuitenkin velvollisuuden huomaamaan lauman ulkopuolelle jääneet jäsenet. Haluankin rohkaista kiinnittämään huomiota yksinäisyyteen. Kylmenevässä ja pimenevässä kohtaa vuotta on tärkeä pitää toisista huolta <3.

Hyvää loppusyksyä kaikille patinisteille ja muistakaa, että kaikki ovat kauneimpia juuri omana itsenään.

Jasper, Patinan puheenjohtaja (vielä hetken)

Johan August Sandelsin identiteettikriisi

Tukholman Gamla stanin harmaa mukulakivikatu ei ollut koskaan vanginnut kenenkään katsetta yhtä intensiivisesti, kuin se vangitsi Marsalkka Sandelsin katseen tuona nimenomaisena syyskuun iltana vuonna 1820. Kivien reunat oli pyöristetty kauniisti, ja ne istuivat saumattomasti vierekkäin tietäen paikkansa ja merkityksensä tässä maailmankaikkeudessa. Niiden ei tarvinnut perustella tarkoitustaan kellekään, eikä huolehtia ulkonäöstään: -Olihan ne muotoiltu samanlaisista graniittimöykyistä ja hiottu samanlaista muottia käyttäen. Mikä parasta, mukulakivet tuskin miettivät, mitä muut heistä ajattelivat. Ne vain olivat ja toivon mukaan nauttivat olemisestaan.

Sandels kiskoi kessua ja roikotti päätään maata kohti siten, ettei hänen näkökenttäänsä mahtunut muuta kuin nuo kivet. Sandelsia vitutti. Primitiivinen syy oli se, että hänen kessuvarastonsa (jos tarkkoja ollaan, pitäisi puhua venäläisestä mahorkasta, sillä Sandels oli vohkinut tupakkapurunsa kasakkaupseerilta Koljonvirralla vuonna 1809) olivat ehtymässä. Tämä tietäisi vaivalloista ja epämiellyttävää koisoskasvien kasvatusurakkaa marsalkan omalla parvekkeella. Syvällisempi syy murheeseen oli kuitenkin se, mitä Sandels oli kuullut itsensä Kaarle-kuninkaan suusta aivan hetki sitten. Se oli saanut Sandelsin verenpaineen kohoamaan ja marsalkan poistumaan illallispöydästä kuninkaanlinnan ovet paukkuen. Nyt linnan edustan mukulakivetkin olivat kiinnostavampaa katsottavaa, kuin tuon niljakkaan Kaarlen viiksekäs lärvi. Harmillisesti röökien poltto ei tasannut Sandelsin verenpainetta, minkä myös länsimäinen lääketiede osoitti sata vuotta myöhemmin.

Kaarle saapui linnan oviaukkoon, mistä hän näki kadulla luimistelevan Sandelsin. Ruotsalaisen aatelissuvun kasvattina Kaarle oli tottunut omaan erehtymättömyyteensä, mutta ritarillinen seurapiirimiehen puoli hänessä sanoi, että nyt täytyisi teeskennellä nöyrää tilanteen rauhoittamiseksi.

”Kuule Santtu”, kuningas aloitti. Herrat olivat tehneet sinunkaupat jo aikapäiviä sitten. ”Mä en tarkoittanut sitä mitä sanoin!”

Mielessään Sandels halusi olla kaikkea muuta, miltä hän tuolla hetkellä todellisuudessa näytti. Marsalkka steppasi jaloillaan hämmentyneenä ja hänen kasvonsa olivat kauttaaltaan punaiset nolosta ja häpeästä. Oli kuin vain komeasti koristeltu univormu olisi pitänyt hikoilevan ja tarvitsevan miehen jaloillaan. Olemuksen kruunasi Sandelsin viimeisten poskisauhujen kurkkuun kasaama lima, joka sai äänen kuulostamaan tahattoman käheältä suun viimein auetessa:

”Sinä.. sinä kutsuit minua tittelikasaksi! Ontoksi kuoreksi ilman sielullista sisältöä! Tajuatko saatanan molopää (Sandels oli oppinut Suomen sodan aikana paljon täkäläisiä voimasanoja) mitä tuollainen solvaus edes merkitsee????!!!!”

Kuningas Kaarle hätkähti. Hän tiesi Sandelsin olevan suuttunut, mutta että näin suuttunut. Sekunnit viipyivät Kaarlen punnitessa sanojaan.

”Kuule... hyvitan ja selitan sinulle kaiken! Tule niin mennään juomaan olutta, ja muutakin... Minä... Minä en todella tarkoittanut... Katsos kun, sinä tiedät että se valtakuntani ykköskoomikko... Ulof Underhållare nimittäin! Hän sai sen aivan tolkuttoman flunssan viime viikolla eikä siksi päässyt tänään paikalle, vaikka miten olin toivonut ja rukoillutkin hänen puolestaan... Ja kun eiväthän aatelliset illalliset ole mitään ilman viihdyttäjää... Viihdyttäjää, joka pilkkaa meitä, joita todellisuudessa kaikki kadehtivat... Santtu! Sinun on ymmärrettävä, että ihan vain juhlaan osallistuvan palvelusväen ja puolisonikin tähden, minun oli hiukan hyväntahtoisesti pilkattava sinua... jotta tunnelma ei olisi niin jäinen ja ihmisillä olisi hauskaa! Santtu! Olet valtakuntani kakkosmies, Norjan käskynhaltija! Maailman taitavin sotapäällikkö! Ei kukaan oikeasti epäile kykyäsi tai sielusi sisältöä!”

Sandels mulkoili Kaarleä. Kuninkaan sanoissa ei ollut mitään sellaista, mitä hän ei olisi käsittänyt jo illallispöydästä poistuessaan. Juuri noinhan asia oli, kuin kuningas sen muotoili. Mutta silti se, mitä Kaarle oli sano-

nut, sapetti Sandelsia. Hän kuitenkin huomasi, kuinka kuninkaaseen itsensä kohdistunut kiukku alkoi laantua, mutta se kääntyi nyt armottomaksi itsesyytöksi. Sandels kiukustui omalle kiukulleen. Miksi hän reagoi Kaarlen sanomisiin näin voimakkaasti? Mikä häntä vaivasi?

Vaikka Sandelsin bilefiilis oli tiessään, ei hän nähnyt poistumista juhlista varteenotettavana vaihtoehtona ainakaan silloin, jos hän haluaisi säilyttää uskottavan aatelismiehen maineensa Kaarlen hovissa. Kaarlea päin suunnatun väkinäisen yökkäyksen jälkeen Sandels koetti näyttää mahdollisimman rennolta miesten kavutessa kuninkaanlinnan portaita takaisin sisään. Sandelsin mieleen oli kuitenkin iskostunut hyvin vaivalloinen ajatus. Kapusiko portaita todella kaksi sielullista miestä, vai oliko toinen heistä vain ”tittelikasa”?

Kaarle oli sanojensa mittainen mies. Nimittäin tarjoilujen suhteen. Olisi hän muutenkin juottanut vieraitaan, mutta Sandelsin eteen kannetuille kolpakoille oli nyt erityinen syy edellisen välikohtauksen lieennyttämisessä ja unohtamisessa. Kun kaksikko palasi kuninkaanlinnan loistokkaaseen juhlasaliin, oli meininki jo vähemmän loistokasta Kaarlen puolison ja palvelusväen pidettyä huolen siitä, etteivät juhlat keskeytyneet isännän ja tämän tärkeimmän vieraan vetäytymisestä huolimatta. Nakeilla höystetty perunasalaatti oli levinnyt lattialle linnanvartija Åke Björnbergin annettua sitä sisältävälle hopealautaselle monoa perinteisen ”sanning eller uppgift”¹ -juomapelin innoittamana. Hetkeä aikaisemmin törkeästi ravitsemussuosituksia laiminlyövä sianpää oli kokenut saman kohtalon, joskin puhtaan vahingon seurauksena Kaarlen puolison Desiderian tuupatessa sitä kurottaessaan kättään lähemmäksi viinonkkaa.

Sandelsin kiukku laantui täpäkän nousuhumalan avulla. Kuninkaallisten kestien konkarina Marsalkka oli tottunut juomaan ”sitä parempaa kolmosta”² eli aatelisille erikseen pantua vahvempaa olutta, mutta Kaarlen kantamat viinasnapsit suoraan linnan tislamoista olivat jotain, josta Sandelsin viinapään turruttamat dopamiinireseptorit saivat uudenlaista stimulaatiota. Sandels kulki ympäri juhlasalia, jutteli ihmisille, hymyili ja nauroi. Keskustelunaiheet kulki-

vat Sandelsin töiden ympärillä, mutta sopivassa jurrissa Marsalkka jaksoi olla kiinnostunut myös palvelusväen kuulumisista. Tuntien kuluessa Sandelsin ote arvovaltaisen sotapäällikön ajatuksista ja aatelisen arvolle sopivasta puheesta alkoi lipsua:

”Kyl.. kyllä shhee Norjan duuni on mullee shilleen... shilleen niinku tiiätkö... khyllä shää tiiät... niinku heleppoa... toisin ku oli shillon ky-ky-kymmenen vuotta shitten... ku tapeltii ja shhee shaatatan itämaa vai mikä perkkeeleen Shuomi olikaan... me-me-menetettiin... ruottalaiset ei oshhaaa ennää tapella... herranjumala... mittään ei olla pittu Pultavasta..”

Puoli kahdelta yöllä Sandels alkoi tehdä lähtöä, sillä hän ei ollut kiinnostunut palvelusväen suunnittelemista jatkoista Linnan kellaritason salaisessa diskohuoneistossa. Siellä esiintyi kuulemma kuninkaallinen hoviyyhtye ”K-ABBA”, jonka musiikkityylistä saati yhtyeen nimen merkityksestä (ensimmäistä K-kirjainta lukuun ottamatta, joka merkitsi ”kuninkaallista”) Sandels ei ollut varma. Marsalkka hoiperteli ympäri salia, ja hämärästä valaistuksesta sekä sumuisesta näkökentästä huolimatta hän onnistui erottamaan ihmisten seasta Kaarlen, joka täytyi muodon vuoksi hyvästellä ennen linnasta poistumista. Kaarle oli niin kovassa kännissä ettei saanut sanaa suustaan, mutta hymyili kuitenkin leveästi ja yöökkäsi hyväksyvästi Sandelsille.

Sandels oksensi ensimmäisen kerran jo kuninkaanlinnan viereisen suurlukon edustalla. Marsalkan harmiksi laskuhumala ei aiheuttanut ainoastaan fyysistä pahoinvointia, vaan Kaarlen loukkaavat sanat palasivat mieleen. Jälleen katukivet näyttivät kiinnostavilta sotapäällikön pään painuessa kumaraan. Mitä hän, Johan August Sandels oikeastaan oli? Juuri nimitetty Norjan käskynhaltija -kyllä, palkittu ja korkea-arvoinen Ruotsin armeijan upseeri ja taktikko -kyllä, Suomen sodan kiitelty veteraani -kyllä. Mutta mitä nuo tittelit oikeastaan merkitsivät? Sandels ajautui humalaisessa mielessään pohtimaan, olisiko hän mitään ilman noita meriittejä. Koko elämänsä hän oli omistanut Ruotsin valtakunnan palvelemi-

¹ Nykypäivänä leikki tunnetaan Suomessa nimellä ”totuus vai tehtävä”.

² Aatelisten käyttämistä nimityksistä eri vahvuisista oluista voi huomata yhtymäkohtia Suomen 1900-luvulla kehittämään alkoholinverotusjärjestelmään.

selle ja ottanut itsestäänselvästi valtion ja kirkon määrittelemät tavoitteet myös oman elämänsä tavoitteiksi. Mitä sitten, jos jonain päivänä tuo valtio ja kirkko lakkaisivat olemasta, eikä häntä, koneiston kannalta tärkeää mutta silti pientä ratasta, enää tarvittaisikaan? Muistaisiko kukaan Sandelsin kasvoja, saati edes nimeä?

Eksistentiaaliset, ihmiselämän merkitykseen liittyvät kysymykset olivat tietysti universaaleja, mutta Sandelsin kohdalla ne realisoituivat erityisen konkreettisella tavalla. Oliko edes Sandelsin, -ihmisen, joka oli menestynyt niin hyvin järjestelmän asettamissa tehtävissä ja vastannut niin täydellisesti järjestelmän asettamia odotuksia ihanteellisesta menestyjästä-, identiteetissä mitään ainutlaatuista tai muistettavaa? ”Menestyjä” oli tietysti suhteellinen, ajasta ja paikasta riippuvainen käsite. 1800-luvun Ruotsissa se merkitsi henkilöä, joka osasi asetella 30 kaliiperin haupitsipatterit sellaiseen muodostelmaan, että tykit surmasivat mahdollisimman paljon viholliseksi kutsuttuja ihmisiä. Työpäivän jälkeen ”menestyjä” meni aatelisten illalliskutsuille keskustelemaan valistusfilosofisista kysymyksistä, eli konkreettisemmin siitä, miksi autoritaarinen yksinvaltiutus oli paras keino järjestää asiat yhteiskunnassa. Sandels ei ollut muuta tehnytään elämänsä aikana, kuin näitä ”menestyjän” rutiineja.

Sandels halusi paeta vielä kerran ahdistavaa identiteettikriisiään, ja syytti viimeisen kessusätkänsä päästyään ulos Tukholman vanhasta kaupungista. Tästä ei olisi enää pitkä matka majataloon, jossa hän yöpyisi, ja jossa Sandelsin adjutantti jo odotti esimestään palaavaksi. Kessu oli virhe. Usean promillen tiloissa tujun venäläisen mahorkan nikotiiniannostus sai kokeneenkin tupakkamiehen pään ja pöntön sekaisin yhtä aikaa. Sandels huojuu ja heilui, kunnes hän lopulta menetti kehonsa koordinaation.

Oli onnekasta, ettei Sandelsin pää osunut niihin koviin katukiviin, joihin hän oli illan aikana jo ehtinyt tutustua. Kasvot lätsähtivät vasten pehmeää sementtiä, joka roiskui ja sotki Marsalkan univormun, mutta ei aiheuttanut sen suurempaa vahinkoa. Sandels oli kaatunut paikallisen betoninvalajakillan kiinteistön eteen, jossa työn alla olevat sementtilaatat oli asetettu puisiin muotteihin jähmettymään yön ajaksi. Hämmästyneenä Sandels nousi nopeasti ylös ja hieroi hätäisesti sementtiä pois kasvoiltaan. Marsalkalle tuli

niin kiire puhdistamaan itseään ja vaatteitaan, ettei hän ehtinyt jäädä ihailemaan itse tekemäänsä omakuvaa, joka oli hämmästyttävän tarkasti piirtynyt sulan sementin pintaan.

Seuraavana päivänä Sandels nukkui krapulaansa pois, mutta betoninvalajakillan työntekijät heräsivät jo aamulla ihmettelemään yön aikana jähmettyneitä betonilaattoja, joista yhden pintaan oli yön aikana ilmestynyt itsensä Norjan käskynhaltijan ja kuuluisan sotapäällikön kasvot! Laatat oli valmistettu tilaustyönä ulkomaille, ja koska niitä oli niukkojen resurssien vuoksi voitu valmistaa vain tarkka tilausmäärä, oli myös Sandelsin kuvalla varustettu laatta pakko lähettää eteenpäin. Myöhemmin betoninvalajakillan johtaja sai kauhukseen kuulla, kuinka heidän valmistamansa betonilaatat olivat salakuljettajien toimesta päätyneet entisen vihollismaan, Venäjän, rajojen sisälle. Tarkkaan ottaen niillä päällystettiin katuja Suomen Suurruhtinaskunnassa, jossain Iisalmi-nimisessä paikassa.

Yli sata vuotta myöhemmin, tarkalleen vuonna 1971, erään nimeltä mainitsemattoman suomalaisen panimon leivissä työskentelevä mainoshoitaja tallusteli pitkin Iisalmen vanhoja katuja. Mainoshoitaja oli saanut tehtäväkseen brändätä panimolle uusi olutmerkki, mutta ideat löivät tyhjää. Katsellessaan vanhaa, Iisalmessa sijaitsevaa Kuustaa Aadolfin kirkkoa, mainoshoitaja kompastui äkisti tien pinnassa olevan epätasaisuuden vuoksi. Juuri ja juuri pystyssä pysyen mainoshoitaja kääntyi katsomaan, mihin ihmeeseen hänen nilkkansa oli juuri tökännyt. Silloin hän näki maassa kasvot, ja loppu on suomalaista oluthistoriaa.

Vaikka Sandels toisinaan kipuiliikin identiteettinsä kanssa, vuonna 2025 tuhannet suomalaiset näyttäivät uskovan häneen. Sandelsin nimi lausutaan tuhansia kertoja joka perjantai muissakin lähiöbaareissa, kuin vain Iisalmen. Toisin kuin Sandels pelkäsi, kaikki muistavat hänen nimensä ja kasvonsa. Hän vaikuttaa kuolemattomalta vielä lähes kaksisataavuotta kuolemansa jälkeen. Ja yksi on varmaa: -Tittleistä häntä ei ainakaan muisteta.

*-Johan August Sandelsin muistoa syvästi kunnioittaen
Hileen virallinen Sandels-historioitsija.*

36,5 questions with Tatu

1. Mitä kuuluu?

Säitä pidellyt.

2. Mitä odotat Tommy Tabermann -runonlausuntaillalta?

Mä odotan tajunnanräjäyttäviä
Tommyntäytteisiä taidonnäytteitä.

3. Mikä on suosikki Tabermann-runosi?

Laitoin sen just kide.appiin, se on tässä ylhäällä:
*Epäröinnin kynnyksellä kysy: kuinka paljon
rohkeutta uskallat tänään jättää käyttämättä?*

4. Kaunista! Jos saisit tehdä Patinassa yhden diktaattorin päätöksen, mikä se olisi?

Maalaisin aj-tilan seinät uuteen uskoon!

5. Entä Tampereen yliopistossa?

Pinni A vallattaisiin opiskelijoiden käyttöön.

6. Entä mikä on suosikkivaatteesi?

Opiskelijahaalarit. Kauniisti ommellut merkit.

7. Kunnollista! Miten usein uusit silmälasiasi?

Itse asiassa pitäisi uusia nyten! Kahden vuoden välein.

8. Oletko tilannut Patinan hupparin?

En, mutta omistan kaksi (2) Patinan collegea.

9. Sama. Mitä ilman et menisi minnekään?

Vaatteet on tietenkin päällä, silmälasitkin.

10. Minkälainen asema Ulvilan Pesäveikoilla on elämässäsi?

Ulvilan Pesäveikot... syvällä sydämessä.

11. Jos olisit huonekalu, mikä huonekalu olisit?

Mä oisin varmaan vanha nojatuoli.

12. Odotatko joulua?

Kyllä, suuresti!

13. Mikä soi juuri nyt?

Pink Floyd.

14. Klassikko! Oletko viihtynyt uudessa ainejärjestötilassa?

Kyllä, tämä on oikea unelmien täyttymys
(vaikka seinät ovat väärän väriset).

15. Oletko väkevä kädenvääntäjä?

Joskus, humalassa.

16. Entä shakinpelaaja?

Aina jouluna viinipäissään veljien kanssa.

17. Missä kaupungissa haluaisit käydä?

Vaikka Ateenassa.

18. Mikä olet horoskooppimerkiltäsi?

Vesimies.

19. Onko latina vaikeaa?

Ihan v*tun vaikeeta.

20. Kerro jotain latinaksi.

In vino veritas (viinissä on totuus).

21. Miten juot kahviasi?

Tuoreena.

22. Entä mihin sekoitat vodkasi?

Sellaisenaan!

23. Loistavaa. Mitä juot baareissa?

Yleensä kaljaa.

24. Mikä on paras neuvo, jonka olet saanut?

Tää on vaikee, ihan hetki pitää miettiä.

Koskaan ei ole liian myöhäistä!

25. Entä huonoin?

its fusin over

26. Olet tunnettu mussukka. Mikä on salainen toksisin piirteesi?

Mulla on paha kaksoisolento Patu.

27. Valitse yksi: ikkuna- vai käytäväpaikka?

Ikkuna, aina, koska maisemat.

28. Tumma suklaa vai maitosuklaa?

Ehdottomasti tumma.

29. Kultaa vai hopeaa?

Kulta, koska se kimaltaa.

30. Juvenes, Minerva vai Linna?

Linna on koti.

31. Mikä on kallein asia, johon olet tuhlanut rahaa?

Tää on kans vaikee kysymys. Liian kallis vuokra, onneksi pääsen pois.

32. Mikä oli inhokkisi koulun liikuntatunneilla?

Pesäpallo, koska se ei ollut oikeaa pesäpalloa.

33. Mikä on suosikkiosasi kappaleesta Shanghain valot?

En ole koskaan nähnyt Mansen valoja...!

34. Mikä on suosikkipaikkasi Tampereella?

Rauhaniemen rantakalliot.

35. Mikä on paras Patina-anagrammi?

iPanat, on parempi kuin apinat.

36. Missä on jatkot?

Desibeli!

36,5. Laskettiinko mielestäsi kohta kaksikymmentä kysymykseksi?

Vaikka se.

Patinan matkalta Puolaan

Nyky-Puolan verrattain lyhyen merenrantarajan kaupungeista Gdanskia voinee sanoa merkittävimäksi. Sen niin Natsi-Saksan kuin Neuvostoliitonkin saappaiden polkemat kadut ovat myös Günter Grassin Danzig-trilogian näyttämö. Historiallisesta merkittävyystään huolimatta Patinan viimeisimmän ekskursion kohdekaupungiksi se kuitenkin valikoitui ensisijaisesti siksi, että halpalentoyhtiöt liikennöivät sinne Suomen Turusta.

Istuessaan lentokoneessa voi jo kuvitella pierogit ja zapiekankat. Moni puolalainen eväs on saanut idästä vaikutteita, etenkin venäläisestä keittiöstä. Tälle varmaankin voi löytää selityksiä niin pitkästä miehitysjajasta kuin siitäkin, että Puolan rajat ovat aikanaan olleet paljon idemmässä. Lopputulema joka tapauksessa on se, että niin perinteistä ruokaa tarjoavat ravintolat kuin lähiöiden läpi vievän ratikan ikkunoista näkyvät lähiötkin tuovat kummasti miellelyhtymiä niin Tallinnan Mustamäestä kuin Kouvolaan.

Matkamme ensimmäinen ilta keskittyy päämäärättömään haahuiluun hostellin välittömässä läheisyydessä. Kuten missä tahansa historiallisessa keskustassa, täällä hinnat ovat korkeimmillaan. Ravintoloiden kohdalla täytyy väistellä sisäänheittäjiä, kivijalkaliikkeet myyvät muovisia labubu-avaimenperiä. Kuitenkin majoittuminen keskustassa on hintavuudestaan huolimatta usein väärti: yhdellä reissulla saa kaikki keskeisimmät turistikohteet haltuun.

Historianopiskelijoille tämä tietysti tarkoittaa sitä, että Gdanskin museot on valloitettava. Toisen maailmansodan museo on yksi tunnetuimmista. Arkkitehtuurilla on saatu näyttelyihin ahdistava tunnelma. Seinät ovat pitkälti betonia tai karkaistua metallia, huoneet kapeita ja korkeita. Näyttelyiden ytimessä on muistaa sorron ja terrorin uhreja. Toinen keskeinen kohde on Solidaarisuuseumuseo. Solidaarisuus-liike syntyi Gdanskin telakoilla vaatimaan parempia työehtoja ja osin sen ympärille syntyi monenlaista muutakin kulttuurielämän sekä teollisuuden työntekijöiden Neuvostoliiton vastaista vastarintaa.

Yksi mieleenpainuvimmista kohteista on Westerplatte, johon matkustamme vanhan kaupungin ytimeä merirosvolaivalla. Juuri Westerplattien niemelle saksalaiset joukot hyökkäsivät aloittaen toisen maailmansodan. Kävelemme pitkin hiekkaran-

taa, jonka varrelle on ripoteltu plakaattiryppäitä alueen historiasta. Metsäpolkujen varrella on puolalaisen varuskunnan vartiotupien ja bunkkereiden raunioita. Kontrasti on melkoinen verrattuna hassuihin ravintoloihin, joissa vierailemme reissun aikana.

Ravintoloista puheenollen. Ruoka ja juomat ovat ulkomaanreissujen parasta antia. Käymme vajaan viikon mittaisen matkamme aikana Harry Potter -rip-off-drinkkibaarissa, jossa tarjoillessa juomien kylmää peittää koko pöydän lainehtivaan utuun. Tiki-baarissa, jossa osa juomista saapuu liekehtivinä. Juomme absinttidrinkkejä hipster-baarissa, jossa ravintolan teema ja sisustus listoineen vaihtuu parin kuukauden välein. Juomme paikallisia kaljoja hostellissa ja kuuntelemme puolalaista diskomusiikkia. Ravintolakokemukset vaihtelevat itse kullakin, sillä emme lähes kymmenhenkisellä porukalla useinkaan näe järkeväksi yrittää löytää kaikille sopivaa ravintoa. Minulta jäävät zapiekankat väliin, joita osa käy nauttimassa, mutta syön niin pierogeja, törkeän hyvän pekonipannukakuaamiaisen kuin mustekalarenkaitakin – kahdesti, koska rannikkokaupungin tarjontaan kuuluu lukuisia kalaravintoloita.

Matkan aikana pyörin ostoskeskuksessa, Sparissa ja paikallisessa tupakkakaupassa. Käyn baarissa, jossa omistajan adoptoimat entiset katukoirat pyörivät pihalla vapaana ja tulevat rapsutettaviksi. Katolilaisessa kirkossa, jonne tunkeudun katselemaan, ovat alkamassa häät ja tuntuu parhaalta luikkia takaisin ulos, ettei vahingossakaan häiritse seremoniaa. Kävelen puistoissa ja pelaan videopelibaarissa matkanjärjestäjämme Mikaelin kanssa Tekkeniä. Ja muutamana aamuna varastan hetken yksinoloa, juon kahvia hostellin yhteiskeittiössä ja luen kirjaa ja ikkunasta aukeaa näkymä kaupunkiin. Mikä on aina parhaita aktiviteetteja riippumatta kohteesta.

Gdanskista jäi eniten mieleen eurooppalainen yleiskokemus siitä, että ympärillä on kerroksittain pitkän sukupolvien ketjun elettyä elämää. Kadonneita muistoja ja säilyneitä punottuna yhteen, ja joskus jälkeenä ovat ruokavaikutteet tai betoniset neuvostotalot, joskus taas muistikuva lierihattuisesta iäkkäästä miehestä, jota ravintolan terassille tullessaan veteraanikatukoirat tervehtivät innoissaan.

Riina Korteneva

Keskiaikaisen Pyhän Marian kirkon 409 askelman nousu kilpailee vaativuudessaan jopa wappuportaiden kanssa. Kuva: Daniel Piirainen.

Kissamerkkiiarvostelu

Opiskelijat rakastavat haalarimerkkejä, ja kaikki ihmiset rakastavat kissoja. Mikä olisikaan paras tapa yhdistää nämä kaksi asiaa, kuin tekemällä haalarimerkkejä kissoista! Merkatun verkkokaupasta (ei sponsoroitu) löytyy reilu valikoima kaikenlaisia kiisuja ja tässä osiossa arvostelen muutamia niistä. Kaikkia kissamerkkejä en valitettavasti voinut ottaa mukaan, sillä niitä olisi aivan liian suuri määrä yhteen HiLeeseen. Tässä onkin vain pieni erä merkkejä, joita päätin valita.

Kissa 1

Pidän tästä merkistä hyvin paljon, siinä on jotenkin erilaiset vibat kuin muissa kissoissa. Se tulee myös ajoittain vastaan Instagramissa, ja tarjoaa kaikenlaisia asioita lukijalle. Melko helppo ommella.

Arvosana 4,5/5

Kissa 2

Tämä kissa kuvastaa hyvin sitä tunnetta, kun liian moni dedis painaa päälle ja tajuat, ettet tule nukkumaan seuraavan yön aikana yhtäkään tuntia. Monelle varmasti kovin samaistuttavaa. Tätä en vielä omista.

Arvosana 4/5

Kissa 3

Tästä kissasta on monta videota, joissa se rouskuttelee herkkuja ja tekee hassuja ilmeitä, ja tämä on tuotu merkissä hyvin esille. Kaiken kaikkiaan perushyvä kissamerkki. Tätäkään en vielä omista.

Arvosana 3,5/5

Kissa 4

Evil Larry on ehdoton klassikko. Tällä kissalla on niin huikea lore, että sen vertaista on vaikea löytää. Larry on tullut erityisesti tunnetuksi erilaisista kauhutarinoista, joissa hän tekee kammottavia asioita. Larry oli helppo ommella.

Arvosana 5/5

Kissa 5

Tästä kissasta ei ole sen ihmeempää sanottavaa, ihan söpö kissa. Hauskaa on kuitenkin se, miten se seisoo jännästi. Normaalialta oranssien kissojen käytöstä. Tämä oli helppo ommella.

Arvosana 3/5

Kissa 6

The Creature kuuluu samaan sarjaan Evil Larryn kanssa. Tunnetaan myös pyörivänä U II A -kissana. Tähdittää tosi monia kissavideoita. Tämäkin kissa on legendaarinen ja ansaitsee täydet pisteet. Hiukan hankala ommella, muttei kuitenkaan kovin.

Arvosana 5/5

Kissa 7

Banaanikissa on jotenkin sympaattinen, se näyttää olevan aivan itkun partaalla. Tästä on myös vuolaasti itkevä versio, mutta pidän og-baananikissasta enemmän. Tämä oli melko ärsyttävä ja hankala ommella pienten osien vuoksi.

Arvosana 4/5

Kissa 8

Tämä kissa on äärimmäisen samaistuttava. Tämä on juuri se ilme mikä tulee, kun et tajua yhtäkään asiaa mitä luennoitsija yrittää selittää. Sitten huomaatkin, että luento on ohi, etkä ole tehnyt ollenkaan muistiinpanoja. Tämä oli helppo ommella.

Arvosana 4,5/5

Siinä oli pienimuotoiset arvostelut muutamista kissamerkeistä. Tästä jäi vielä aika monta merkkiä arvostelematta, joten ehkä tämä sarja saa jatkoa tulevaisuudessa.

- Kisu miäs

Identiteettivarkaus

Lukijakirjepalsta

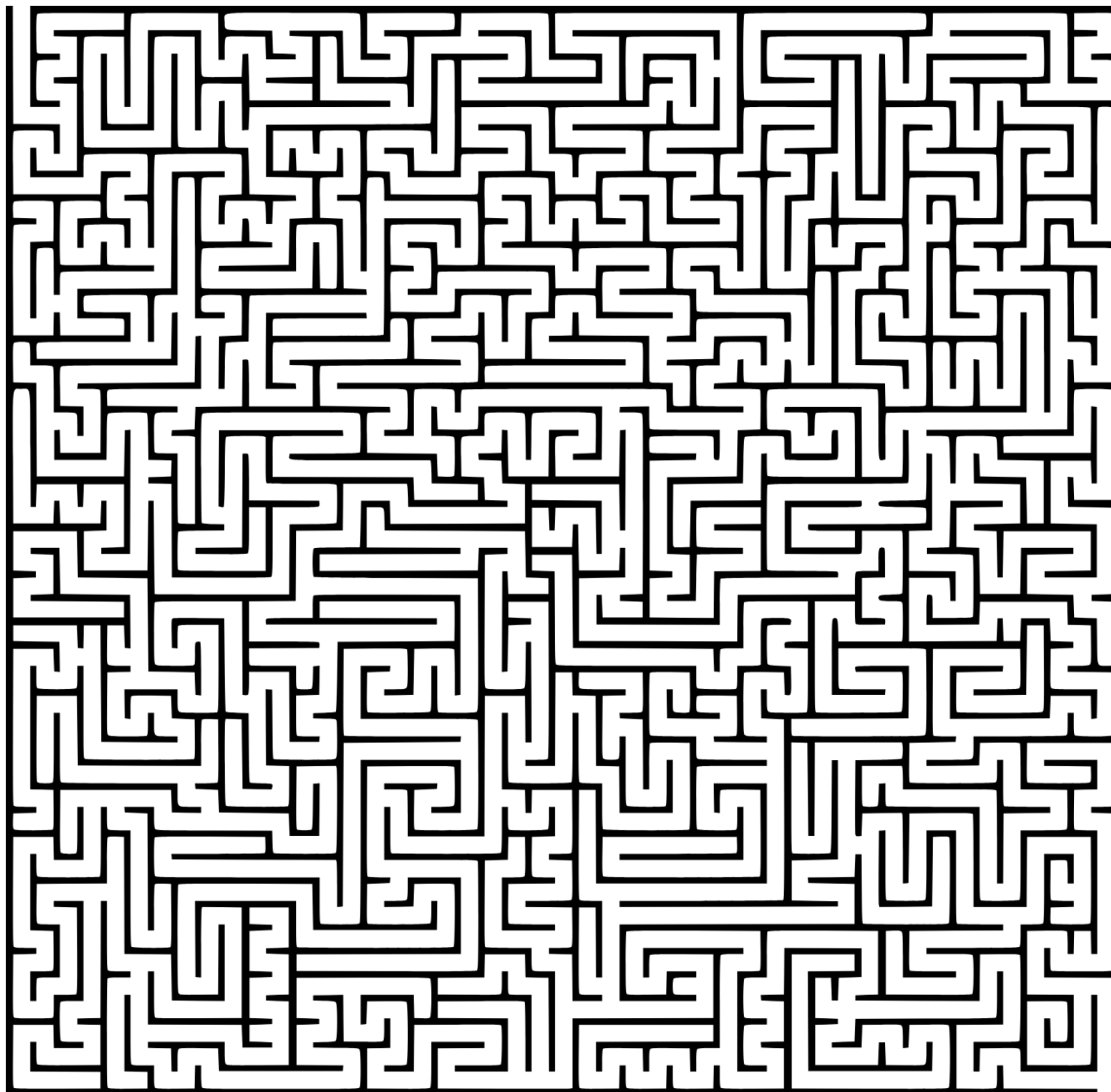
Tänä syksynä lehtemme lukijakirjepalsta saavutti huippunsa suosiossaan. Tässä ainoa kommentti, jonka se keräsi. Vaalimme sitä yhtä rakkaana kuin omaa henkeämme.

Suojellaan teollista kulttuuriperintöä
kirjoitti:

Huomasin tuossa hiljattain, että Tampereen teollisuustyöväen ammattiosasto ry:n toimisto Näsilinnankadulla sijaitsee hautausuimiston yläpuolella. Onko tässä jotain karua symboliikkaa?? RIP Tako

Auta Tommy Hakkaraista

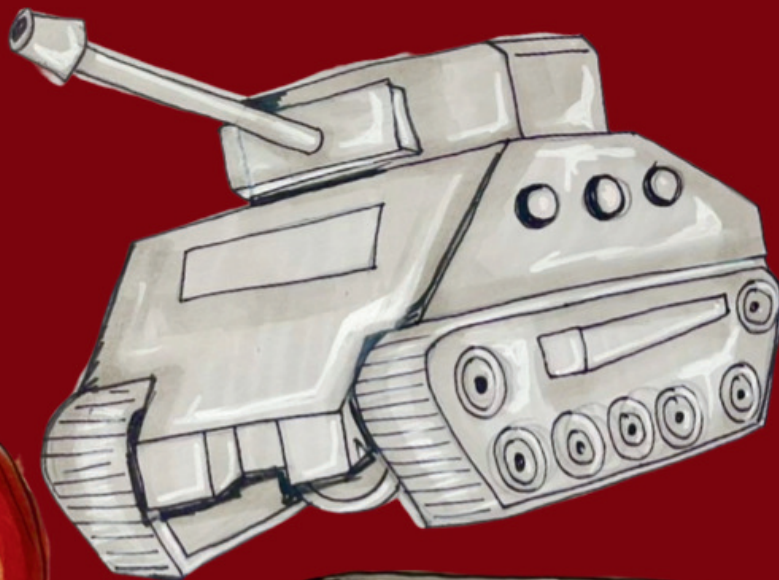
Tommy kaipaa apuasi. Hänen haalarinsa ovat kadonneet ja seuraan on jäänyt ainoastaan viekas ja julma Gambina-pullo. Hänen koko identiteettinsä on perustunut Patinan maskottiudelle, ja hän on menetyksen johdosta eksistentiaalisien kriisin partaalla. Auta Tommya löytämään haalarit ja varmista, että hän ei ratkea ryyppäämään.

Kuva: SVG Silh.

Datinistin **identiteetti** *-starterback*

Ihmiskunnan paras keksintö

Eddo Werkman

Vuosia sitten päätin kokeilla, kykenisinkö kestämaan äärimmäistä verbaalista ja henkistä kidutusta, ja hain töihin puhelinmyyjäksi. Ystäväni, joka oli töissä kyseisessä, jo nyt kaatuneessa firmassa, suositteli minua (hankkien samalla itselleen mojavat rekrytointibonukset), ja pääsin aika helposti sisään. Itse työ ei ollut niin kiinnostavaa, että siitä sietäisi sen syvämmästä kaverista.

Aina silloin tällöin sitä tuli kuitenkin keskusteltua mitä erikoisimpien ihmisyyksilöiden kanssa. Minä tahdon kertoa eräästä kaverista.

Ensimmäinen ja toinen työpäiväni sisälsi enimmäkseen vihaisia ihmisiä ja heidän turhautunutta napinaansa, enkä saanut myytyä kuin kaksi kalanmaksaöljykapselirasiaa. Kolmen peräkkäisen huutopuhelun jälkeen jouduin pitämään lyhyen tauon röökihuoneessa. Kolmen peräkkäisen savukkeen jälkeen palasin nurkkaukselleni ja jatkoin puhelujen tekemistä, kunnes kello oli viisi ja työaika päättyi.

Torstaina oli vilkasta. Muutaman hämmentyneen (ja rahattoman) opiskelijan jälkeen oli puhelu eläköityneen unkarilaisen jazz-muusikon kanssa, joka höpötti minulle miltei kahdenkymmenenviiden minuutin ajan täytetyistä paprikoista ja Bix Beiderbecken virheettömästä intonaatiosta, ennen kuin kysyttyäni niistä kalanmaksaöljykapseleista hän kohteliaasti kieltäytyi, kiitti juttuseurasta ja sulki puhelimen.

Sitten oli taas yksi huutopuhelu:

”Tiedätkö, mitä laissa sanotaan myymisestä!”

”Juu, taidan tietää—”

”Sinun täytyy ilmoittaa saman tien, jos olet kaupittelemassa minulle jotain!”

”No—”

”Joten kerro minulle, ennen kuin ryhdyt jorisemaan mistään liikunnasta tai kyselyistä! Oletko vai etkö ole kaupittelemassa jotain?”

”Jos te—”

”Kysyin sinulta kysymyksen! Oletko vai etkö ole kaupittelemassa minulle jotain?”

”... Minä olen—”

”Ei kiitos. Haista paska. Hyvää päivänjatkoa.”

Ja luuri korvaan.

Tämän jälkeen teki mieli käydä taas polttamassa kessu, mutta kävinkin hakemassa kahvia viereisestä automaatista. Kun palasin, katsoin tietokoneen alaruudun kelloa: vielä kolme ja puoli tuntia.

Istuin alas, panin kuulokkeet päähän ja ennen kuin jatkoin soittamista, otin huikan kahvia, mutta se oli liian kuumaa, ja poltin kieleni.

Seuraava puhelu. Tuutaus kesti hyvinkin pitkään. Olin lopettamassa soittoa, kun vihdoinkin kuului ääni:

”... Jjaa-haloota?”

”No E-----n Neurophonosta, oikein hyvää torstaipäivää! Satunko minä juttelemaan... Taavetti Sundqvistin kanssa?”

”Kyllä satut juttelemaan, joo.”

”Hyvä kuulla! Soittelen tosiaan sellaisella asialla, tai siis ensiksi haluaisin kysyä siitä, että te olette vastanneet erääseen kyselyyn tuolla verkossa, sellainen kuin—”

”Olenko minä tosiaan?”

”Joo-o, olette kyllä. Tai ainakin siltä näyttäisi, saamieni tietojen perusteella. Olettehan te Taavetti Sundqvist?”

”Olenhan minä Taavetti, joo.”

”No hyvä, etten vain vahingossa ole soittanut väärälle henkilölle!” naurahdin hermostuneesti. ”Sinä Taavetti olet tietojeni mukaan vastannut liikunta- ja terveysaiheiseen kyselyyn osoitteessa—”

”Ei, kun nyt minä muistan, mistä kyselystä on kyse!”

”Hyvä kuulla. Eli kyseessä on—”

”Se oli se kysely— Ajattelin aluksi, kun löysin sen ja aloin tekemään sitä, että siinä olisi kyse veroista. Mutta kysymykset liittyivät vain kyykkyihin ja punnerruksiin, ja että kuinka paljon katkarapuja, hummeria tai äyriäisiä syön keskimäärin viikossa.”

”... Niin, tämä kysely käsitti terveyteen liittyviä aiheita.”

”Olisivat edes kysyneet, kuinka paljon ALV:tä olen niistä katkaravuista maksanut! Jos siis olisin niitä sillä viikolla ostanut.”

”... Anteeksi, nyt en oikein ymmärrä—”

”Voi ei, kun minun puolestani anteeksi! Minä puhuin arvonlisäverosta! ALV on tällainen lyhenne, jota me veron-

maksajat käyttämme.” Taavetti tuntui oudosti makustelevan sanoja ’me veronmaksajat’.

”Vai... niin.”

”Elintarvikkeiden arvonlisävero on Suomessa 14 %. Eli jos olisin ostanut esimerkiksi pakastekatkarapuja, jotka maksavat 3,99 euroa, olisin maksanut niistä 0,49 euroa ALV:tä! Hummeri taas on vähän hankalampi tapaus: jos sitä myydään pakasteena tai ylipäättään elintarvikkeena, ALV olisi se 14 prosenttia, mutta jos hummeria myytäisiin, sanotaan vaikka elävänä kalatukkukaupassa kuluttajatuotteena, sovellettaisiin korkeampaa 25,5 prosentin ALV:tä. Puhun siis vieläkin arvonlisäverosta, muistatko?”

”Juu, kyllä minä tiedän, mikä on arvonlisävero.”

”Onko sinulla lempivero?”

”Anteeksi?”

”ALV ei ole ihan minun lempparini. Älä ymmärrä minua väärin, minä rakastan ALV:tä! Se on niin hieno, kun se sisältyy sillä tavalla kaikkeen, kuluttamiimme tuotteisiin ja palveluihin. Se on hyvin demokraattinen, jos niin voi sanoa. Tai jos nyt tarkkoja ollaan, ALV-velvolliset ovat niitä tavaroita ja palveluja myyvät yritykset, jotka sisältävät veron tuotteen hintaan ja tilittävät sen valtiolle. Mutta ehkä oma suosikkini tällä hetkellä on perintövero. Täytyy myöntää: viehätykseni tätä kyseistä veroa kohtaan voi johtua siitä, etten ole koskaan päässyt maksamaan sitä. Jonain päivänä saatan sitä maksaa, kun minun vanhempani, jonain päivänä... Ei mutta kauheaa, ei tuollaista saisi ajatella. Varsinkaan ääneen, ja vielä puhelimessa!”

En kyennyt alkuun sanomaan melkein mitään. Tämä vaikutti vääjäämättä menevän samaan suuntaan kuin sen unkarilaisen kanssa käyty keskustelu...

”Juu, ei se mitään, ei hätää”, änkytin lopulta. ”Mutta jos haluat, voisimme palata aiheeseen—”

”Sinä kuulostat ihan ajoneuvoveromieheltä.”

”Sanoitko sinä: ajoneuvovero...?”

”Voi, en minä tahtonut olla mitenkään töykeä, anteeksi! Sinun äänestäsi ja olemuksestasi tuli vain mieleen sellainen henkilö, joka tykkää maksaa tieliikenteen veroa, esimerkiksi autostasi. Ajoneuvoveroa maksavat ovat puheliaita, nopeita ja tulevat halutessaan hyvin toimeen kaikkien ihmisten kanssa. Mutta jos heitä ärsyttää liikaa, he panevat kaasun pohjaan! **pienää röhkivää naurua** Ja maksavat ajoneuvostaan, auton valmistajan ilmoittaman ominaishiilidioksidipäästön - tai jos

päästötietoja ei ole - auton kokonaismassan perusteella 106,21–654,44 euroa. Vuodesta 2026 lähtien, siis.”

”... Ai niinkö?”

”Jos valtionvarainministeriötä on uskominen. Noh, ketä minä tässä juksaan: totta kai siihen on uskominen! Verohallinto toimii valtionvarainministeriön alaisena!” Taavetti Sundqvist räjähti röhkivään ja sisään hengittävään nauruun, joka muutaman sekunnin jälkeen taukosi kuin käskystä, ja hän jatkoi:

”Sähkö- ja vetyautot taas ovat asia erikseen. Onko sinulla bensini- vai sähköauto, vai kenties hybridi?”

”Totta puhuakseni Taavetti, minä en omista autoa.”

Nyt oli Taavetin vuoro hiljentyä. En kuullut hetkeen mitään.

”Haloo? Taavetti, oletko vielä siellä?”

”Kyllä minä... olen. Minun, minun täytyy pyytää sinulta mitä nöyrimmin anteeksi.”

”Voi kuule, ei sinun tarvitse—”

”Minä lähdin tekemään sinusta korkealentoisia päätelmiä siitä, millaisia veroja sinä maksat, millainen veronmaksaja olet, vain puhelimesta kuuluvan äänesi perusteella!”

”Ei se mitään, Taavetti. Et ole ollut mitenkään loukkaava—”

”Sinähän olet oikeasti pääomaveromies!”

”...Mitä?”

”Pääomaveroa maksavat ovat rauhallisia ja kärsivällisiä, eivätkä he kersku omilla saavutuksillaan, jotka yleensä ovat varsin huomattavia ja merkityksellisiä, vaan he osaavat olla iloisia muiden verojenmaksun puolesta, ja he kuuntelevat mielellään muita. Niin kuin sinä olet tässä tehnyt!”

”No, niin kai sitten.” En ollut täysin varma, mistä minä olen maksanut pääomaveroa, kun ei minulla mitään sellaista edes ollut.

”Jos saan kysyä: oletko sinä osinkotulo-, vuokratulo-, maa-aines- vai puunmyyntiveromiehii?”

”En kyllä ole. Mutta minä olen kyllä myymässä näitä Oceanbleak- kalanmaksaöljykapseleita, joista halusin kertoa sinulle tänään. Meillä on tarjouksessa neljän kuukauden kapselipaketti hintaan 129,99 euroa! Laitetaanko tulemaan?”

”Mikä on niiden ALV?”

”Minä en tiedä. Tai en ole varma.”

”Taisin taas hieman juksata. Minä tiedän: kyse on ravintolisistä, joten 14 % sadastakolmestakymmenestä eurosta on 15,96 euroa!”

”Hienoa! Haluatko maksaa kerralla, vai erinä—”

”Voi, en minä halua ostaa niitä. Mutta kiitos tarjoamisesta!”

”En minä nyt näitä ihan tarjoa—”

”Olen iloinen, että pääsin juttelemaan samankaltaisen ylpemmän veronmaksajan kanssa!”

”Jaa.”

”Meillä on paljon yhteistä, usko pois. En ole pitkään aikaan törmännyt, tai jutellut kenenkään yhtä samanmielisen kanssa. Minulla ei ole hirveästi ystäviä. Ei enää.”

”Ikävä kuulla, Taavetti. Tai siis, että niitä ystäviä ei enää ole.”

”Tahdotko... sinä olla minun ystäväni?”

”Tuota noin... Voin minä olla sinun ystäväsi. Oletko varma, ettet halua ostaa näitä kapsseleita?”

”Ei kiitos. Minä olen allerginen kalalle.”

”Vai... niin.”

”Mutta mahtavaa, että voidaan olla ystäviä! Veronmaksajaystäviä! Meidän pitäisi tavata joku kerta, niin voidaan jutella niistä lisää. Suosikkiveroistamme, siis. Oi että minä rakastan veroja! Ansiotuloveroa, pääomaveroa, arvonlisäveroa, perintöveroa, kiinteistöveroa, teliikenteen verotusta... Verot! Totisesti ne ovat ihmiskunnan paras keksintö!”

Olin unohtanut, että Neurophono äänitti kaikki työajalla käydyt puhelut. Tarkoituksena oli, että aika ajoin meidät kutsuttiin hetkeksi viereiseen ryhmähuoneeseen kuuntelemaan satunnaisia nauhoitettuja soittoja, jotta voisimme oppia niistä jotain. Perjantaiamuna oli juuri tällainen hetki, ja kuinkas ollakaan, ryhmähuoneen kaiuttimista kuului eilinen puheluni Taavetti Sundqvistin kanssa. Sitä haluttiin käyttää esimerkkinä, miten ei tule toimia mahdollisen asiakkaan kanssa. Käperryin itseeni, kun puheeni kaikui ryhmähuoneessa:

”Oletko varma, ettet halua ostaa näitä kapsseleita?”

”No niin”, kokouksenvetäjä sanoi keskeyttäessään lopulta nauhoitteen. ”Huomasitteko, mitä tuossa tapahtui?”

”Negaation vahvistus”, vieressä istuva työtoveri vastasi. ”Kun hän sanoi, että ’oletko varma, ettet halua ostaa’, myyjä

vahvasti negaation ja ikään kuin tunnusti sen mahdollisuuden, että asiakas ei välttämättä tahdo ostaa kalanmaksaöljykapsseleita.”

”Juurikin näin!” kokouksenvetäjä julisti. ”Kun asiakas kieltäytyy ensimmäisen kerran, myyjä olisi voinut lähteä puhumaan kalanmaksaöljykapselien hyvistä puolista, kuinka helppoa niiden nielaiseminen on, kuinka terveellisiä ne ovat, ja muuta sellaista. Vasta kun asiakas kieltäytyy kolmannen kerran, saa ja pitää luovuttaa.”

Nimeäni ei kokouksessa sanottu ääneen, mutta kyllä kaikki varmasti tunnistivat minut tuolta nauhoitteelta.

Viikonloppuna yrityksen järjestämä työntekijöiden virkistysiltama Helsingin Erottajalla ratkaisi asian minulle. Tajusin, että kollegani olivat töissä tylsiä ja kylmiä, mutta vapaalla he olivat sietämättömiä.

Seuraavana maanantaina ilmestyin töihin ja ennen kuin ehdin istahtaa nurkkaukseni ääreen ilmoitin pomolleni, että otan loparit. Kävin polttamassa vielä savukkeen alakerran huoneessa ja lähdin sitten ripeästi pois, katsomatta kertaakaan taakseeni.

Sinä iltana päätin juhlistaa kidutukseni päättymistä ja mennä baariin. Yritin kysyä ystävääni mukaan, mutta hän kieltäytyi. Oli kuulemma töitä seuraavana aamuna.

Saavuini lähibariini Kaislikkoon seitsemän aikoihin. Paikka oli jo kohtuullisen täynnä. Puheensorina oli tavallista vilkkaampi. Tilatessani olutta kysyin baarimikolta tästä. Hän kertoi, että oranssinvärinen puolue järjesti avoimen keskusteluillan baarin keskimmaisten pöytien luona. Katsoin hänen osoittamaan suuntaan. Joukko nuorehkoja, vaaleansinisiin kauluspaitoihin pukeutuneita henkilöitä täytti puolet heille varatuista pöydistä. He näyttivät keskenkasvuisilta taaperoilta ja parrakkaat heistä kasvattivat karvojansa kaikkialla paitsi oletettujen viiksien kohdalla.

Löysin pienen pöydän itselleni savukekopin vierestä. Olin sen verran lähellä oranssinvärisen puoleen aktiiveja, että pystyin kuulemaan, mitä he puhuivat. Muistan kuulleen seuraavanlaisia lauseenpätkiä näiden pöytien äärestä ja viereisestä savukekopista, jossa poltettiin pieniä ja vähän suurempiakin sikareita:

”... Voin tietenkin tässä kahden kesken myöntää, että Marx onnistui tunnistamaan kapitalismissa piileviä ongelmia, mutta ei hän kyllä tarjonnut mitään varsinaisia

ratkaisuja...”

”... kun nämä tylsistyneet akat voisivat maksaa omista harrastuksistaan! Miksi kunnan pitäisi rahoittaa kansalaisopistojen turhia neulontakursseja...”

”... Ja sano minun sanoneen, Pekka ei tule olemaan puheenjohtajana pitkään. En usko, että hän saa yhtäkään meistä läpi valtuustoon, vaikka hän onkin tekemässä vaaliliittoa feministien kanssa. Tai ehkä nimenomaan sen takia. Mutta et kuullut tätä minulta...”

Silloin tuttu ääni tärähti keskimmäisten pöytien puolelta: ”... Ei pidä leikata, vaan verottaa! Verotus on ratkaisu kaiken!”

Kommenttia seurasi epäilevä murina.

Taavetti Sundqvist oli keskipitkä mies, ja vaikutti olevan suurin piirtein saman ikäinen kuin minä, vaikka hänen kalju päälakensa sai hänet näyttämään vanhemmalta. Hän istui pyöreän pöydän ääressä pitkänokkaisen, harmaahiuksisen miehen vieressä, joka ymmärtääkseni oli oranssinvärisen puolueen puheenjohtaja Pekka. Kun saavuin heidän luokseen ja ilmaisin tahtoni liittyä heidän seuraansa, puheenjohtaja Pekka toivotti minut tervetulleeksi ja sanoi:

”Olimme juuri keskustelemassa tässä, miten mielestämme tulevan hallituksen tulisi pienentää valtionvelkaa. Onko sinulla mielipidettä tähän aiheeseen?”

”No, tuota noin—”

”Minun mielestäni kaikki yritys- ja toimeentulotuet on leikattava!” vastasi vastapäätäni istuva mies, jolla oli henkselit, oranssi rusetti ja vahatut Poirot-viikset (ainoa, jolla oli edes jonkinlaiset viikset).

”Ei leikata, vaan verotetaan!” vastasi Taavetti.

”Että kehtaat sanoa noin!” totesi Taavetista kolme paikkaa oikeammalla istuva tummahiuksinen nainen, jolla oli edessään koskematon lonkerolasi.

”Sinä taidat olla Taavetti?” kysyin häneltä, joka vastasi hämmentyneellä katseella, ennen kuin tarkensin: ”En tiedä, muistatko, mutta me juttelimme viime torstaina, puhelimitse... Yritin myydä sinulle kalanmaksaöljykapseleita.”

”Ei mutta hyvää iltaa!” Taavetti innostui ja nousi melkein seisomaan. ”Hauska tavata vihdoin, näin kasvotusten!” Hän kurkotti kättelemään minua ja julisti muille pöydässä istuville: ”Tämä herra tässä ymmärtää minun näkökulmaani. Hän tietää, kuinka hieno asia verot ovat!”

”Olet puhunut tässä hyvin paljon veroista, Taavetti”, puheenjohtaja Pekka sanoi, yrittäen olla diplomaattisempi kuin muut puolueaktiivit. ”Oikeastaan et mistään muusta kuin verotuksesta.”

”Kyllähän minä... olen kiinnostunut veroista, kovastikin”, hän vastasi aluksi hitaasti. ”Verojen maksaminen on identiteettini.”

”Ei tuo ole mikään oikea identiteetti!” viiksekäs mies vastasi. ”Tuo on vain joku outo erityisintressi, jolla yrität perustella sosialismiasi!”

”Eikä ole!” Taavetti huusi ja löi molemmat nyrkkinsä pöytään.

”Noh noh, Yrjö! Ei käytetä tuollaisia rumia sanoja”, puheenjohtaja Pekka sanoi viiksekkäälle miehelle. ”Mutta kyllähän sinä ymmärrät Taavetti, että tuollainen asenne veroja kohtaan saattaa... ehkä hieman ihmetyttää puolueemme jäseniä. Totuus on se, että verotus, fundamentaalaisella tasolla, on orjuutta.”

”Verot ovat sivilisaation, sivistyksen ja yhteiskunnan edellytys.” Hän painoi kämmenensä rinnalle ja sanoi: ”Minä olen veronmaksaja. Minä olen täten ihminen, enkä mikään villipeto. Veroja maksamalla tulen osalliseksi yhteiskuntaa. Verot maksavat infrastruktuurimme, sairaalamme, koulumme, poliisilaitoksemme, puolustusvoimamme, eläkkeemme ja kaikki muut hienot asiat, joita ilman emme selviäisi. Verot ovat ihmiskunnan paras keksintö!”

Suuri ja järkyttynyt kohahdus syntyi oranssinvärisen puolueen riveistä. Viiksekäs mies Yrjö oli pyörtyä, ennen kuin hän nousi seisomaan, sanoi tarvitsevansa raikasta ilmaa ja marssi suoraa päätä savukekoppiin polttamaan piippuaan. Tummahiuksinen nainen näytti siltä, että oli heittämänsä lasinsa sisällön päin Taavetin naamaa.

”Te ette ole enää tervetulleita pöytäamme!” puheenjohtaja Pekka sanoi Taavetille ja minulle.

”Mutta, en minä sanonut mitään—”

”Tule”, Taavetti sanoi minulle. ”Meidän ei tarvitse sieittää tuommoisia, tuommoisia... veronkiertäjiä!” Tuon viimeisen hän sylki suustaan niin myrkyllisesti, että itsekin hätkähdin. Kuulosti siltä, että se oli rumin nimitys, jota Taavetti oli koskaan käyttänyt kenestäkään.

Hän lähti kiireellä pois pöydästä. Itse yritin nopeasti viimeistellä olutlasiani, mutta Taavetti veti minua takista, ja jouduin poistumaan hänen kanssaan. Kaikki oranssinvä-

risestä puolueesta tuijottivat vihaisesti meitä, kun poistuimme Kaislikosta. Itse en välttämättä olisi halunnut poistua baarista kokonaan, mutta kenties se olisi ollut kiusallista, jos olisimme sinne jääneet.

”Mitäs seuraavaksi?” kysyin.

”Minä taidan mennä tästä kotiin”, Taavetti vastasi. ”Tahdon vilkaista eräitä papereita, jotka pitäisi lähettää viimeistään huomenna...”

”Saanko minä kysyä, että mitä sinä oikeastaan teit oranssinvärisen puolueen keskustelutapahtumassa? Niin kuin äsken huomasimme, he eivät vaikuta olevan ollenkaan kanssasi samaa mieltä – oikeastaan mistään.”

”Se oli äitini tahto. Hän on aikoinaan ollut aktiivisempi puolueessa ja hän tahtoi, että minä menisin... hakemaan inspiraatiota, tai jotain.”

”Tahtooko äitisi, että pyrkisit politiikkaan oranssinväriseenä?”

”Niin, kai. Hän sanoo, että tämä ei ole mikään oikea identiteetti. Se on vain... joku vaihe, joku...”

”... Erityisintressi?”

”Niin! Ja kyllä se tavallaan on, mutta ei se ole ainoastaan sitä. Mutta äiti... hän ei oikein pidä siitä, millainen minä olen. Millainen minä oikeasti olen.”

”... Veronmaksaja?”

”Niin! Mutta sinä ymmärrät! Paremmin kuin kukaan muu, koska sinäkin olet ylpeä veronmaksaja!”

”Öö—”

”Kuule, sinä olet antanut minulle suuresti rohkeutta olla oma itseni ja puolustaa sitä, mihin minä uskon. Pyytäisin sinulta pientä palvelusta: pääsisitkö sinä käymään huomenna minun luonani?”

”En minä oikein tiedä, Taavetti...”

”Pyydän, se merkitsisi minulle paljon!”

”Noh... kai minä sitten voin tulla. Ei minulla muutakaan tärkeää tekemistä pitäisi olla...”

Taavetti antoi minulle numeronsa ja kotiosoitteensa. Sovimme, että saapuisin kello kahdentoista jälkeen hänen luokseen. Seuraavana aamuna hyppäsin ratikan kyytiin. Matka kesti noin kaksikymmentäviisi minuuttia, ja Taavetin asunto oli toisella puolella katua pysäkestä. Saavuin punaisten puutalojen kortteliin ja löysin hetken suunnistuksen jälkeen sukunimen Sundqvist erästä keltaisesta ovesta. Soitin ovikelloa, ja hymyilevä Taavetti avasi oven.

”Mainiota, että pääsit. Astu sisään!”

Asunto oli sisältäpäin hyvin valkoinen. Seinät ja huonekalut olivat kaikki valkoisia, ainoastaan keittiön induktioliesi oli musta ja yläkertaan vievät portaat olivat punaruskeat. Juuri kuin sain riisuttua kenkäni ja ripustettua takkini naulakkoon pyysi Taavetti minua tulemaan yläkertaan huoneeseensa. Odottamaan, hän vastasi kysymykseeni.

Taavetin huone vaikutti pieneltä, mikä saattoi osittain johtua siitä, että se oli täynnä paperipinoja, jotka oletin sisältävän verotustietoja tai muuta aiheeseen liittyvää. Hänen seinällään oli juliste Veron logosta ja Mauno Koivistosta (miksi juuri Mauno Koivisto, en ymmärrä vielä tänäkään päivänä), ja sen alapuolella oli pölyyntynyt vinylilevysoitin, jonka vieressä pieni hylly täynnä levyjä. Yksi albumeista ponnahti heti silmään. Otin Beatlesin Revolverin käteeni tarkasteltavaksi ja totesin:

”Jaaha. Minä taidan arvata, mikä on suosikkikappaleesi tältä albumilta.”

”Mitä tarkoitat?”

”Eikö se ole tämä Taxman—”

”No ei todellakaan ole!” Taavetti huudahti hyvin loukkaantuneena. ”Se kappale maalaa ahneen, pahantahtoisen ja suoraan sanottuna valheellisen kuvan verottajista ja verotuksesta ylipäätään; ihmisistä, jotka vain tekevät työtään! George Harrison ei kyennyt ymmärtämään, miten tärkeitä pääministeri Harold Wilsonin verouudistukset olivat Iso-Britannian taloudelle. Lisäksi McCartneyn bassonsoitto siinä kappaleessa on liian vilkasta, enkä minä pidä D-mollista.”

”Jaa, vai niin.”

Alakerrasta kuului oven paukahdus ja nasaalinen naisääni:

”Hei Taavetti! Oletko sinä yläkerrassa?”

”Olen! Tulen juuri alas!”

Taavetti katsoi minuun päin ja sanoi:

”Tule. Meidän täytyy mennä tapaamaan äiti.”

Guðrún Sundqvist oli pitkä ja hoikka nainen, jonka suurehkot, valkoiset etuhampaat työntyivät ulos hänen suustaan. Hän oli pukeutunut turkoosiin kesämekkoon (vaikka oli syyskuun 29. päivä) ja hänen kaulassaan oli helmikaulakoru. Hän oli ehtinyt keittää kahvia, kun olimme vielä yläkerrassa, ja hän toi tarjolle vanhentuneen näköisiä Carneval -keksejä sekä kermaa kahville.

”Ja kuka sinä nyt oletkaan?” Guðrún kysyi.

”Hän on uusi ystäväni E-----n”, Taavetti vastasi, ennen kuin ehdin avata suuni. ”Tapasimme eilen Kaislikossa. Tai oikeastaan tutustuimme jo viime viikolla, juttellessamme puhelimessa.”

”Niinkö? Mutta kerrohan minulle, Taavetti-kulta, miten meni eilen Pekan ja muiden oranssien kanssa?”

Taavetti näytti hyvin vaivaantuneelta, eikä meinannut aluksi saada sanaa suustaan.

”Saivatko he sinut vakuuttuneeksi ohjelmastaan? Minä kuulin Sannalta – sinähän muistat Sannan, en tiedä, oliko hän eilen siellä – että he ovat kehittäneet aivan uuden leikkauslistan—”

”Äiti”, Taavetti keskeytti. ”Minä... en aio ryhtyä oranssinväriseksi poliitikoksi.”

”Ja mikset?” Äiti Gudrun kysyi erittäin pettyneen näköisenä. ”Älä nyt hyvän Luojan tähden sano, että menit puhumaan heille verottamisesta.”

”He eivät ymmärrä, äiti! He eivät ymmärrä mitään!”

Gudrun kääntyi minuun päin.

”Olet varmasti saanut kuulla häneltä tätä sietämätöntä verohölynpyölyä. Tiesitkö, että hän oli ennen yrittäjä? Kyllä, hän loi ja myi än-äf-tee- tai mitä lie kuvia verkossa. Mutta sitten hän hurahti noihin... noihin...”

”Sano se, äiti: veroihin! Ainoa poikasi löysi todellisen itsensä: veronmaksajana!”

Gudrun näytti siltä, että oli purskahtamassa joko itkuun tai suunnattomaan raivoon.

”Tätä sontaa olen saanut kuunnella viimeiset puolitoista vuotta! Vero sitä ja vero tätä. Poikani on häpeäksi perheensä libertaarisille arvoille! Hänen isänsä—”

”Niin, mitä minun isästäni? Isästäni, joka istuu vankilassa – veronkierrosta!”

Raivon kyyneleet valuivat vuolaina Taavetin poskillä. Äiti Gudrun napsi kuivahtaneita Carneval -keksejä hermostuksesta tärisevin käsin ja kaapi etuhampaillaan keksien värillistä puolta. Oloni oli yhä enemmän ulkopuolinen ja hyvin epämurkava.

”Mutta tiedätkö mitä, äiti”, Taavetti sanoi lopulta, saatuaan kerättyä itsensä. ”Uusi ystäväni on inspiroinut minua ja antanut minulle rohkeutta toimia, kuten minä näen olevan oikein. Ja nyt voin kertoa sinulle, äitini: tänä aamuna minä lähetin hakemuksen yliopistoon, tahdon opiskella oikeustiedettä.”

”Ei!”

”Ja jos olen ahkera, onnekaskin, valmistun lopulta maisteriksi ja olen kylliksi pätevä hakemaan—”

”Älä sano sitä!”

”—hakemaan töihin verontarkastajaksi!”

Nyt oli äiti Gudrunin vuoro purskahtaa itkuun. Hän kuulosti haavoittuneelta hyeenalta.

Viimeistään siinä kohtaa päättelin, että oli aika lähteä. Kiitin Taavettia ja hänen äitiään kahvista, menin eteiseen hakemaan kamppeni ja marssin ulos Sundqvistien asunnosta.

En ehtinyt vielä ratikkapysäkillä, kun Taavetti juoksi perääni, ja saatuaan minut kiinni hän sanoi:

”Hei! Tahdon vielä kiittää sinua kaikesta, mitä olet tehnyt.”

”Minä en vieläkään ymmärrä, mitä minä olen—”

”Voin luvata sinulle, ylpeä veronmaksajaystäväni, että sinä kauniina päivänä, kun pääsen Verolle töihin, varmistan, että sinun verosi – olivat ne minkä laatuaisia tai luonteisia tahansa – tulevat olemaan korkeat ja muhkeat!”

”Voi Taavetti, ei sinun tarvitse luvata mitään sellaista!” vastasin pieni kasvava kauhu äänessäni. ”Ja sitä paitsi, ei kukaan yksittäinen veromies voi määrätä ihmisille mitä tahansa veroja mielensä mukaan!”

”Ei ei ei, minä vaadin! Pääset maksamaan niitä, monipuolisesti ja runsaasti. Se on vähintä, mitä voin tehdä sinulle.”

Taavetti näytti olevan kiihottuneessa tilassa, ja pieni vana kuolaa valui hänen suupielestään. En vastannut mitään ja kävelin ripeästi pois.

Mitä minä olin mennyt tekemään? Ei, kun kysyn toissani: mitä minä olin mennyt tekemään? Minulla ei ole harmaintakaan aavistusta siitä, mitä oli juuri tapahtunut.

Kolme glögiä yksi ihminen

Heipä hei te mitä ihanimmat lukijat.

Joulu on tulossa ja taas Daddy Hans on meille tarjoillut uusia glögejä maistettavaksi. Tänä vuonna myös näin kaupan hyllyssä Glönkero nimisen kuulemma glögin makuisen hieman jopa alkoholia sisältävän juoman, joten nyt sen teille myös tässä arvostelen, koska oli niin vekkulin näköinen kaveri.

Ensin kuitenkin on hyvä palata historian ääreen ja pohtia miksi näitä Glögi arvosteluita teen tai oikeastaan Välimäen Glögejä juon. Se miksi kirjoitan on suhteellisen yksinkertaista, haluan jakaa Glögin ilosanomaa kaikille eteenpäin. Miksi olen niin kiintynyt julkkiskokki Hans Välimäen vuosittaisiin glögeihin, että jo yhdeksän vuotta putkaan olen aina hänen uudet makunsa ostanut, haistanut ja maistanut. Ensimmäisteni Hansin glögeihin oli lukiovuosina 2016, kun oli taas lukiossa kotibileet tulossa. Noihin aikoihin en alkoholia käyttänyt ollenkaan ja jos ehtoollisviiniä kirkossa ei lasketa, niin ensimmäistä kertaa alkoholia nämä huulet pääsivätkin maistamaan vasta 18-vuotiaana. Noh Beer Pong oli jo silloinkin asia, mutta siihen aikaan juomat kaadettiin oikeasti kuppeihin ja juotiin niistä pois ja pallo, joka oli käynyt ties missä osui myös juomaan. En tiedä mitä päässämme silloin liikkui, koska onhan tuo ollut vain kerta kaikkiaan järjetöntä, nykyinen tapa vedellä pelattaen on vain kaikin puolin parempi. Noh koska en alkoholia käyttänyt tarvitsin kuitenkin jonkun juoman, jolla Beer Pongia pelata. Yhtenä päivänä kaupassa törmäsin 2016 vuoden Hans Välimäen glögiin ja ostin sen pääosin sen takia, että oli mielenkiintoinen konsepti tällainen erikoisglögi. Yhden hyvän ystävän kanssa, joka ei myöskään silloin käyttänyt alkoholia pelasimmekin aina sitten glögipong variaatiota Beer Pongista bileissä. Silloin ensimmäisen pullon kohdalla jo ajattelin, että pullo on sen verran hieno, että parempi säästää tämä kuin saada vain 10 senttiä takaisin. Nyt tämä onkin jo 9 vuotta kestänyt vuosittainen perinne ja aina syyskuussa alan jo odottelemaan milloin tämän vuoden vuosikerta kauppoihin saapuu. Glögin juomisesta on jollain tavalla tullut myös osa omaa identiteettiäni, vaikka ei mikään massiivisen suuri palainen. On mielenkiintoista ajatella, että tämä matka alkoi siitä, että halusin jotain muuta, kuin limsaa kotibileisiin juomaksi. Niin päätökset menneisyydessä saattavat heijastua kauas tulevaisuuteen. Nyt sitten itse glögeihin.

Kuten te viisaat lukijat tiedätte aina pitää haistaa ennen kuin maistaa ja tätä voi soveltaa melkein pä kaikkeen. Ensimmäinen vuoden 2025 glögeistä on Gina Negroni niminen raikas uusi tuttavuus. Hajumaailmassa dominio tummat sävyt ja viettelevä kaneli yrittääkin melkein tehdä varaslähdön kun glögiä haistaa. Gina Negroni on hieman erilainen verrattuna viime kevään tuttuamme Ginaan. Aivan kuin Gina vanhempi isosisko olisi tullut kylään. Hieman pidempi ja kypsempi.

Pullon ulkonäössä on menty käytännönläheisyyteen tällä kertaa, pulloa dominoi vihreä kangas tausta, jonka edessä pöydällä on jonkinlainen drinkki, mahdollisesti Negroni lasissa ja viettelevä käsi, joka pitää kanelitankoa kuin tupakkaa. Aikaisempiin vuosiin verrattuna visuaalinen ilme on suoraviivaisempaa, mutta silti toimiva. Haju ja kuva sopivat hyvin yhteen.

Kuten seksikkäät lukijat tiedättekin glögiä kannattaa aina maistaa ensin kylmänä ja sitten vasta kuumana. Kylmänä Gina Negroni on suhteellisen mieto glögi. Maku on tumma, mutta ei vahva. Siinä voi havaita vivahteita puolukasta ja myös sitruunasta. Itse en ole Negronia vielä koskaan maistanut mahdollisesti maistuu vähän niin kuin siltä.

Lämpimänä Gina Negronista herää glögien isosisko. Tummat sävyt puskevat esiin ja sitruuna, vaikka maistuu vahvemmin ei se ole päällekkävyä. Maku on kuin lämmin viltti talvipakkasen keskuudessa, kun olet juuri tullut kävelyiltä Näsinjärven jäältä ja poskesi ovat vielä aivan kohmeessa. Tällöiden Gina Negorni antaa hellävaraisen suudelman poskelle ja koko kehosi täyttää magian lailla lämmöstä.

Vuoden 2025 toinen glögi on Vin Chaud. Glögin haju on päällekkävyä. Hajuprofiilia dominoi appelsiinin ja viinin tuoksu. Glögi ei hajun perusteella jätä kylmäksi, vaan uskon, että kyseessä on hieman rajumpi glögi tällä kertaa. Kyseessä on kuulemma Lionnen alkoholiton versio, mitä se nyt sitten tarkoittakaan.

Vin Chaudin pulloa dominoi punaisenoranssi taustakangas. Tällä kertaa edessä viettelevässä kädessä viinirypäleterttu, kynttilä ja jonkinlainen juoma ja jostain syystä myös simpukan kuoret, joidenka sisään on kätkeyty mustikka. Ulkonäkö on yksinkertainen mutta vaikuttava. Tämän vuoden glögeissä on jätetty tulkinnalle vähemmän varaa, joka on sinänsä ihan mukavaa vaihtelua, koska useana vuonna pullot ovat olleet erittäin tulkinnanvaraisia.

Kylmänä huomaa, että glögissä on ainakin mausteita reilusti. Neilikka, kaneli ja mahdollisesti kardemumma maistuvat ainakin selkeästi. Glögin yleinen maku on kuitenkin suhteellisen kevyt. Appelsiini, joka tulee haistaessa vahvasti esiin maistuu jonkin verran ja ehkä hieman mustikkaa voi löytää myös. Kyseessä on kunnan rehti mausteinen glögi. Mausteita tässä riittää, joten ei ehkä kaikille, mutta suosittelen silti kokeilemaan, vaikka olisikin vähän kokematon glögien suhteen.

Lämpimänä Vin Chaudista tulee aika paljon viinin makuista. Tämä sinänsä ristiriitaista, koska viiniä ei juoda yleensä lämpimänä. Makuprofiili tummuu verratain paljon kylmästä ja mausteisuus menee hieman piiloon. Kuitenkin jälkimakuna voi vielä tutut mausteet maistaa. Glögi on suhteellisen haastava ja tämän kanssa kannattaa edetä varovasti. Ei liian isoja mukeja kerrallaan varsinkin, jos olet kokemattomampi glögien kanssa. Vin Chaud ei pidä kädestä kiinni vaan tässä mennään suoraan syvään päätyyn.

Glönkero siis on Lonkero, joka on Glökin makuinen eikä siis suoranaisesti Glögi. Kuitenkin idea oli sen verran villi, että päätin yhden tällaisen ostaa ja maistaa ja siitä teille pari sanaa kirjoittaa. Glönkero oli mielestäni ihan hyvää. Glögiltä se maistui vähän, mutta kun keskustelimme tämän juoman makuprofiilista ystäväni kanssa hän totessi, että maistui jotenkin appelsiini-colalta ja kun itse aloin asiaa miettimään ja niin niinhän se vähän maistuu. Glönkerossa on glögin makua ja samaan aikaan jotenkin myös appelsiini-colan makuinen. Voisin juoda uudestaan, mutta en kyllä välttämättä itse ole ostamassa.

Vuosikertaglögejä aina jo vuodesta 2016 nautiskellut

Meriitit ja tutkimus akateemisen identiteetin rakentajina

Me ihmiset sosiaalisesti rakentuneina entiteettinä vastaanotamme lukemattomia kokemuksia elämämme aikana. Kanssakäyminen, asuinpaikka, socialisaatio, sosioekonominen asema, etnisyys, ikä, jne. luovat ympärillemme verkoston vaikuttaen siihen, millaisiksi ihmisiksi kasvamme ja mitä päädyimme elämällemme tekemään. Tässä tutkimuksessa päädyimme selvittämään historian laitoksen henkilökunnan akateemisia identiteettejä. Henkilön identiteettiä ei voida erottaa hänen tutkimuksestaan, sillä ne yhdessä rakentavat akateemisen identiteetin. Olit sitten vannoutunut antiikin ihailija tai 1900-luvun suomalaisen yhteiskunnan tutkija, olet osa identiteettien mosaiikkia (ja tätä tutkimusta). Nyt on hyvä aika pysähtyä ja pohdiskella, millaista akateemista identiteettiä olet rakentanut ja millaisen jäljen jättänyt suomalaisen historian tutkimuksen jatkumoon.

Yhdistä nimi ja meriitti toisiinsa henkilön kirjaimella. Yhteen henkilöön voi yhdistää 3 väitettä (+ 1 villi kortti).

A. Ulla Aatsinki

B. Rinna Kullaa

C. Raisa Toivo

D. Ville Vuolanto

E. Katri Sieberg

F. Teijo Rätty

G. Pirjo Markkola

H. Lauri Uusitalo

I. Jenni Lares

J. Tiina Miettinen

K. Jasper Poskiparta

L. Marko Tikka

M. Tanja Vahtikari

N. Katariina Mustakallio

O. Marja Jalava

P. Johanna Annola

☐ On väitellyt Tohtoriksi vuonna 2006.	☐ On Patinan alumni.
☐ On aina valmis auttamaan muita.	☐ On asunut Suomen Ateenan-instituutissa.
☐ Tuntee keinot vastustaa vallanpitäjiä.	☐ Antiikitar.
☐ On uusien perinteiden innovaattori ja välittäjä.	☐ Tuntee suomalaiset naisvangit.
☐ Omaa vahvan palon aatehistoriaan.	☐ Hänen Elämänsä biisi on Darkest Hours.
☐ On kirjoittanut elämäkerran J.V. Snellmanista.	☐ Est magister Latinitatis apud Universitatem Tampereensem.
☐ Kaikki hänen tiensä johtavat Roomaan.	☐ Tuntee vahvaa vetoa kaupunkitutkimukseen.
☐ On opiskellut kauppakorkeakoulussa.	☐ Hileen päätoimittajan idoli.
☐ Ymmärtää hieman huonommankin käsialan.	☐ Johtaa eletyn uskon teemaa HEX:ssä.
☐ On palkittu hyvästä työtoveruudesta.	☐ Henkilöistä viimeisimmin väitellyt.
☐ On sukupuolihistorian kuningatar.	☐ On saanut tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon.
☐ On satakieli.	☐ On historian tutkinto-ohjelmavastaava.
☐ On kerännyt apurahaa tutkimuksilleen 1 107 000 € edestä.	☐ Varttunut antiikin maailmassa.
☐ On toiselta ammatiltaan kaunokirjailija.	☐ Tutkii eläinteollisuuden modernisoitumista ja ihmisten lihaistumista.
☐ On Patinan alumni.	☐ On saanut Gad Rausingin palkinnon.
☐ Omaa vahvan tamperelaisen identiteetin.	☐ Toimi köyhäntalon johtajattarena 1800-luvulla.
☐ Ilmentää johtotyössään machiavellismia.	☐ Harrastaa tanssia.
☐ Osaa suunnistaa keskiajan ja uuden ajan alun Suomessa.	☐ On tutkinut 1900-luvun yhteiskuntahistoriaa mm. fasismin ja tanssin kautta.
☐ Osaa tilata oluen latinaksi.	☐ Ikuinen feministi äidinmaidosta.
☐ On alter egoltaan noita.	
☐ On kotiseutuylpeä ja ei unohda mainita sitä.	
☐ On toiminut neuvonantajana Turkin ja Kyproksen välisessä kiistassa.	
☐ Tuntee Sisun kuin omat taskunsa.	
☐ Toimii Pohjois-Amerikan tutkimuksen prosessorina.	
☐ Syntinen mutta siveellinen.	
☐ On kirjoittanut elämäkerran siasta.	
☐ Kävi 1940-luvulla kielletyissä leikeissä.	
☐ Tuntee Erika Vikmanin suvun salat.	
☐ Osaa tilata oluen ja puhua dekolonisaatiosta espanjaksi.	
☐ Fuksien ensikosketus historian opintoihin.	

Oikeat vastaukset löydät seuraavalta sivulta.

0-15 oikein: Olet selvästikin vielä hieman hukassa Historian laitoksella. Henkilökunta ei ole tullut tutuksi ja tietosi kaipaavat petrausta.

16-30 oikein: Olet edennyt opinnoissasi ja myös ehtinyt matkan varrella tutustua henkilökuntaan. Vielä on kuitenkin matkaa ystävyYTEEN.

31-40 oikein: Opinnot lähenyvät loppuaan ja gradu saattaa olla jo aloitettuna. Olet tutustunut henkilökuntaan yhtä hyvin kuin he itseensä.

41-48 oikein: Upeaa! Voisit vaikka lähteä oluelle henkilökunnan kanssa, sillä vaikutatte olevan hyvin läheisissä väleissä. Vai oletko itse osa henkilökuntaa?

*-Kirkkohistorian ja poliittisen historian professorit,
Gastropub Soho Tampere, 9.11.2025.*

Vastaukset tehtäviin

- [C] On väitellyt Tohtoriksi vuonna 2006.
- [F] On aina valmis auttamaan muita.
- [H] Tuntee keinot vastustaa vallanpitäjiä.
- [I] On uusien perinteiden innovaattori ja välittäjä.¹
- [A] Omaa vahvan palon aatehistoriaan.
- [O] On kirjoittanut elämäkerran J.V. Snellmanista.
- [N] Kaikki hänen tiensä johtavat Roomaan.
- [K] On opiskellut kauppakorkeakoulussa.
- [J] Ymmärtää hieman huonommankin käsialan.
- [F] On palkittu hyvästä työtoveruudesta.
- [G] On sukupuolihistorian kuningatar.
- [B] On satakieli.²
- [E] On kerännyt apurahaa tutkimuksilleen 1 107 000 € edestä.
- [P] On toiselta ammatiltaan kaunokirjailija.³
- [I] On Patinan alumni.
- [J] Omaa vahvan tamperelaisen identiteetin.
- [K] Ilmentää johtotyössään machiavellismia.
- [I] Osaa suunnistaa keskiajan ja uuden ajan alun Suomessa.
- [D] Osaa tilata oluen latinaksi.
- [C] On alter egoaltaan noita.⁴
- [A] On kotiseutuylpeä ja ei unohda mainita sitä.⁵
- [B] On toiminut neuvonantajana Turkin ja Kyproksen välisessä kiistassa.
- [F] Tuntee Sisun kuin omat taskunsa.
- [E] Toimii Pohjois-Amerikan tutkimuksen prosessorina.
- [G] Syntinen mutta siveellinen.
- [O] On kirjoittanut elämäkerran siasta.
- [L] Kävi 1940-luvulla kielletyissä leikeissä.
- [J] Tuntee Erika Vikmanin suvun salat.⁶
- [H] Osaa tilata oluen ja puhua dekolonisaatiosta espanjaksi.
- [A] Fuksien ensikosketus historian opintoihin.
- [M] On Patinan alumni.
- [K] On asunut Suomen Ateenan-instituutissa.
- [N] Antiikitar.
- [P] Tuntee suomalaiset naisvangit.
- [B] Hänen Elämänsä biisi on Darkest Hours.
- [D] Est magister Latinitatis apud Universitatem Tampereensem.⁷
- [M] Tuntee vahvaa vetoa kaupunkitutkimukseen.
- [C] Johtaa eletyn uskon teemaa HEX:ssä.
- [H] Henkilöistä viimeisimmin väitellyt.
- [L] On saanut tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon.
- [M] On historian tutkinto-ohjelmavastaava.
- [D] Varttunut antiikin maailmassa.
- [O] Tutkii eläinteollisuuden modernisoitumista ja ihmisten lihaistumista.
- [G] On saanut Gad Rausingin palkinnon.
- [P] Toimi köyhäintalon johtajattarena 1800-luvulla.
- [E] Harrastaa tanssia.
- [L] On tutkinut 1900-luvun yhteiskuntahistoriaa mm. fasismin ja tanssin kautta.
- [N] Ikuinen feministi äidinmaidosta.⁸

¹ Toi sitsikulttuurin Patinaan.

² Puhuu n. 7-12 kieltä.

³ Tuotoksiin emme ole vielä ehtineet tutustua, mutta ne löytyvät luettavien kirjojen listalta.

⁴ Tutkinut laajalti noitavainoja ja noitia varhaismodernilla ajalla.

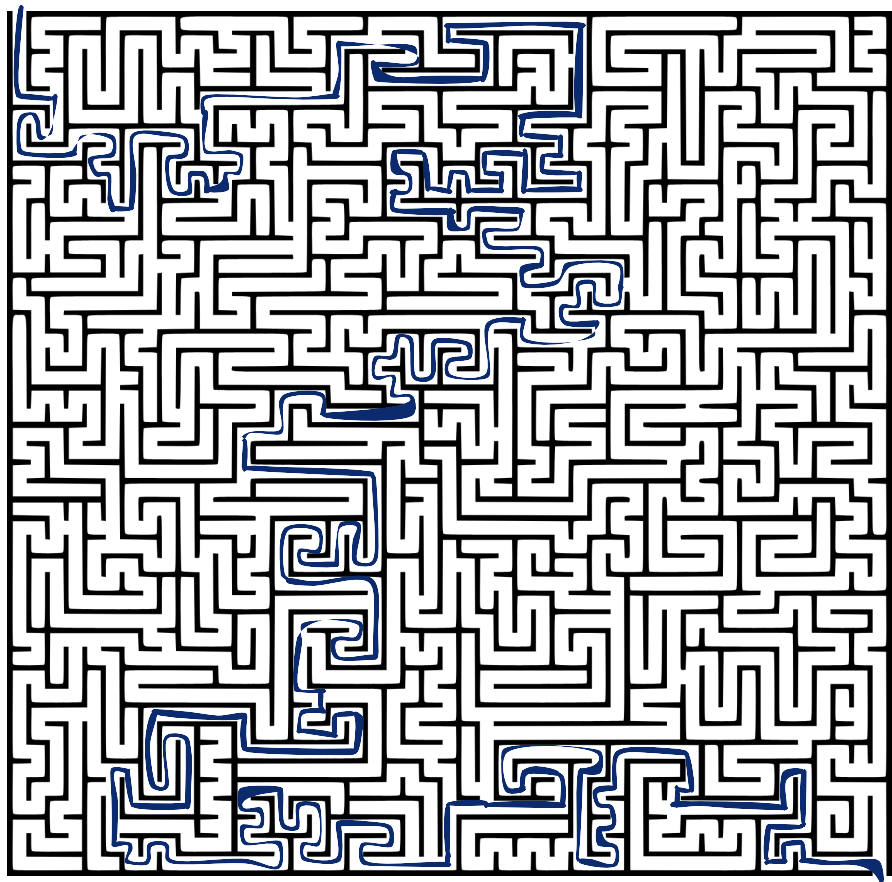
⁵ On kotoisin Sallasta.

⁶ Esiintyi Sukuni salat -ohjelmassa ja selvitti siellä Erika Vikmanin suvun salaisuuksia.

⁷ Emme vastaa kieliopillisista virheistä.

⁸ Suora lainaus Threads-sovelluksesta. Upea ja inspiroiva sitaatti.

Pyyntö M365 Copilotille: “voitko luoda ryhmäkuvan näiden henkilöiden kasvoista? jätä heidän nimensä pois kuvasta.”

TOAS

POAS

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry

Bricks

ARTTURI
BAARI & SAUNA
Est. 1996
TAMPERE

HYOL • FLHS

REILUSTI
HISTORIAA!

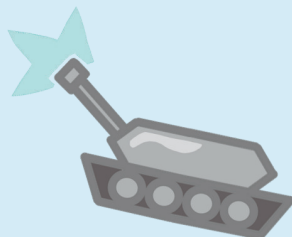
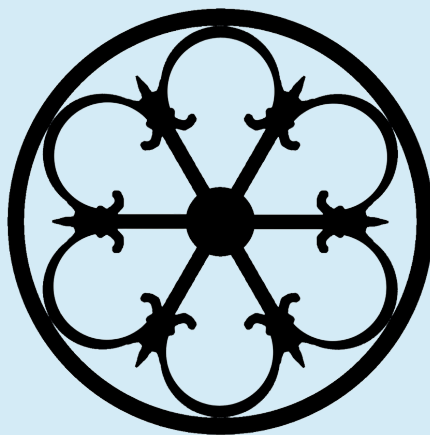
TYÖVÄENMUSEO
WERSTAS

SPECIA

Identiteetti kummastuttaa ja hämmästyttää itse kutakin
pitkin elämänkaarta. Nyt sitä voi pohtia yhdessä
patinistien kanssa.

Historian ainejärjestö Patina ry:n julkaisema.

HILE